

Podle toho jest i nárok na odměnu za práci přes čas nárokem ze mzdy a promlčuje se podle předpisu § 1486 čís. 5 obč. zák. ve třech letech, což vyslovil nejvyšší soud již v důvodech rozhodnutí čís. 6983 a 8896 sb. n. s.

Čís. 9414.

**Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).
Pro pojem »nového nájemníka« ve smyslu § 31 čís. 4 zák. jest
lhostejno, zda byl jeho dřívější byt v témže domě čili nic.**

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1929, Rv I 1771/29.)

Proti výpovědi z najatého bytu namítl žalovaný najmě, že nájemní poměr, o němž jde, spadá pod zákon na ochranu nájemců. Žalovaný obýval byt, z něhož dostal výpověď, od roku 1926, před tím obýval jiný byt v témže domě. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti, mimo jiné z těchto důvodů: Podle § 31 čís. 4 zákona o ochraně nájemníků zákon tento se nevztahuje na byty skládající se mimo kuchyně a obytné pokoje služebné ze čtyř nebo více obytných místností, které byly pronajaty po 1. květnu 1924 novému nájemníku. Jest zjištěno, že byt, o němž jde, záleží z kuchyně, z pokojíku pro služku, jež ve výpovědním návrhu jsou označeny jako příslušenství a ze čtyř pokojů, a že se žalovaný nastěhoval do bytu jako do jiné bytové jednotky v roce 1926, obýváje, jak žalovaná strana sama přednesla, od roku 1924 jiný byt. Tyto nesporné skutkové okolnosti nezůstávají pochybností, že jsou splněny veškeré zákonné předpoklady § 31 čís. 4 shora cit. zákona: bytový rozsah, doba nového nájmu. Másti nemůže zákonná terminologie »novému nájemníkovi«, neboť slova ta jsou v zákoně nadbytečná, a objasnití mají jen skutečnost, že se shora uvedená výjimka nevztahuje na nájemníky před 1. květnem 1924 a nájemníky před vyhlášením zákona. Ježto se nájemní smlouva o žalobním předmětu stala v roce 1926, nastěhování stalo se do nové bytové jednotky, jde o »nájemníka nového«. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil v podstatě z jeho důvodů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

S hlediska dovolacího důvodu podle čís. 4 § 503 c. ř. s. dovozuje se v dovolání, že žalovaného nelze považovati za »nového nájemníka« ve smyslu § 31 čís. 4 zákona ze dne 28. března 1928 čís. 44 sb. z. a n., poněvadž bydlel v témže domě, třebaže v jiném bytě, již před 1. květnem 1924 a protože šlo v roce 1926 jen o výměnu dřívějšího bytu za jiný byt v témže domě. Dovolatelův názor jest zřejmě mylný. Užívá-li zákon v § 31 čís. 4 označení »nový nájemník«, jest tím rozuměti každého nájemníka, který najal nový byt, totiž takový byt, který bezprostředně

před tím najatý neměl, nezáleží však na tom, zda byl jeho dřívější byt v témže domě čili nic. To plyne jasně i z toho, že v § 31 čís. 4 nemluví zákon o »domech«, jako na př. v § 31 čís. 1 a 3, nýbrž výslovně jen o »bytech«. Ježto bylo zjištěno, že se žalovaný do nynějšího bytu, který se skládá ze čtyř obytných místností mimo kuchyň a pokojík pro službu, nastěhoval teprve v roce 1926, posoudily nižší soudy věc správně po stránce právní, uznavše, že žalovaný v bytě, o nějž jde, nepožívá ochrany nájemníků.

Čís. 9415.

Syndikátní nárok (zákon ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. zák.). § 279 obč. zák. pozbyl účinnosti zákonem ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. a nelze se domáhati náhrady škody podle syndikátního zákona proto, že nebyl tomu, kdo byl v trestní vazbě, zřízen opatrovník.

Soud jest povinen vydati cenné papíry, převzaté do soudní úschovy za trestního řízení, bez zbytečného průtahu po pravoplatném ukončení trestního řízení. Pokud nelze se domáhati náhrady podle syndikátního zákona proto, že cenné papíry, převzaté do úschovy soudu za trestního řízení, nebyly vydány bez prodlení po pravomoci trestního rozsudku, aniž proto, že soud, převzav za trestního řízení akcie do úschovy, nevykonal odběrné (opční) právo ve lhůtě k tomu určené.

Vázanost soudu podle § 416, druhý odstavec, c. ř. s. nevztahuje se na rozhodovací důvody.

(Rozh. ze dne 28. listopadu 1929, Co I 1/29.)

Žalobce byl pravoplatně odsouzen pro zločin braní darů ve věcech úředních a bylo vysloveno, že přijaté dary propadají ve prospěch chudinského ústavu. Usnesením ze dne 19. března 1928 vyslovil trestní soud, že 20 akcií firmy M., jež byly žalobci hned na počátku trestního řízení s jinými věcmi zabaveny a do soudního uschování vzaty, bude prodáno a výtěžek za ně odevzdán chudinskému ústavu. Usnesení toto bylo na žalobcovu stížnost usnesením ze dne 17. dubna 1928 zrušeno z důvodů, že tyto akcie nejsou mezi předměty, jež byly odsuzujícím rozsudkem prohlášeny propadlými. Na to bylo těchto 20 akcií žalobci vydáno na základě usnesení trestního soudu ze dne 30. června 1928 na jeho zakročení, že akcie potřebuje, by je předložil akciové společnosti, jež zvyšovala akciový kapitál, k získání nových akcií. Uschovací smlouva ohledně zabavených 20 akcií mezi stranami uzavřena nebyla. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na československém eráru náhrady škody podle syndikátního zákona, a to opatření čtyř akcií firmy M. a zaplacení 740 Kč. Žalobní nárok odůvodnil žalobce takto: V roce 1925 zvyšovala společnost firma M. akciový kapitál. Na nové akcie měli v první řadě právo akcionáři, a to tak, že na každých pět akcií starých měla připadnouti jedna akcie nová s nárokem na dividendu od 1. ledna 1925, ovšem proti zaplacení 400 Kč s 5% úroky od 1. ledna 1925 za akcii. Akcionáři, kteří si činili nárok na nové akcie, měli tento svůj nárok